

figtsmæssigt, skjøndt jeg ikke er vis paa, at det er praktiskabelt, om der blev givet Finansministeren Bemyndigelse til, naar Rigsdagen ikke er samlet, paa egen Haand at lægge Told paa saadanne nye Artikler, som maatte være opkomne, og som ikke eksisterede paa det Tidspunkt, da Toldloven traadte i Kraft, for derved at forstaae Statskassen for Tab, selvfølgelig under Reservation af alle Bedommendes Rettigheder, forsaavidt som Rigsdagen ikke maatte finde sig foranlediget til at sanktionere en saadan Told. Der er en anden enkelt lille Bemærkning, jeg vil tillade mig at gjøre, som angaar et Spørgsmaal, som er af nogen, af ikke ringe Interesse, kan jeg sige, for de Handlende, hvorved der kunde staffles dem Løttelse, uden at der foraarsages Statskassen noget Tab. Det høitærede Things Medlemmer ville være bekendt, med, at man her i Landet har en Institution, som kaldes Kreditoplag, ved Hjælp af hvilket de kreditoplagsberettigede Handlende ere berettigede til, naar de indføre toldpligtige Varer fra Udlandet, at oplægge dem paa deres Pakhus, uden at erlægge Told deraf, saalænge de kunne godtgjøre for Toldvæsenet, at disse Varer ere i deres Bærg, eller de kunne paavise, at de ere udførte til Udlandet eller overgaaede til Andenmands Kreditoplag. De Handlende komme saaledes til at skylde Toldvæsenet Told paa de Varer, som ligge paa deres Kreditoplag, og den Gjæld, de alene her i Kjøbenhavn komme til at staa i til Toldvæsenet, udgjør gennemsnitlig til enhver Tid et Beløb af 8—10 Millioner Kr., i Reglen saavidt jeg veed 9 Millioner. Dette Beløb skylde altsaa de Handlende til Toldvæsenet, og naar de ikke ved Kvartalets Slutning, naar Undersøgelse finder Sted, kunne paavise, at Varerne enten ere udførte eller tilfede, maa Tolden erlægges deraf. Dette har tilfølgende, at de Handlende, ialtsald de forsigtige Handlende, ere nødsagede til at brandforsikre Toldbeløbet, thi hvis Varerne forgik ved Ildbrand, vilde de have at svare Toldbeløbet til Toldvæsenet, og det er et ikke ringe Beløb, som saaledes til ingen Nytte for Statskassen maa erlægges af de Handlende til Forsikringselskaberne. Men det værste ved det er, at man kan sige med temmelig stor Sikkerhed, at hele dette Beløb, ialtsald Størstedelen deraf, gaar i udenlandske Forsikringselskaber's Lomme; da Varerne nemlig i Reglen koncentrerer paa faa Steder, have de indenlandske Forsikringselskaber tegnet det fulde Maximum, saaledes at det Overskydende maa tegnes i udenlandske Selskaber. Dersom nu Toldbestyrelsen ved en Tilføielse — eller en Redaktionsforandring behøver det vel blot at være — til § 10 Str. m. sit Bemyndigelse til at eftergive Tolden paa saadanne Varer, som bevislig være tilintetgjorte ved Ildbrand, vilde de Handlende derved opnaa en stor Løttelse, uden at — saavidt

jeg kan se — Statskassen led noget Tab derved; thi det er jo tydeligt, at ellers vilde Statskassen luktere den Told, som hvilede paa de brandte Gjenstande, uden at, tør jeg sige, Statskassen har nogen moralsk Berettigelse til denne Told, da Tolden jo kun antages at skulle hvile paa de Varer, som konsumeres her i Landet.

De 6 Varegrupper, som jeg mener helst burde indstilles til fuldstændig Toldfrihed eller ialtsald saagodt som fuldstændig Toldfrihed, ere følgende. Først er der under Position 26—28 Farvestoffer. Farvestoffer bestaa hovedsagelig af saadanne Stoffer, som ikke ere Gjenstand for Fabrikation her i Landet. Der er altsaa ikke af Bønsyn til Toldbeskyttelsen nogen Grund til at opretholde Tolden, medens Farvestoffer ere Hjælpe- eller Naastoffer for ikke faa Industribrancher, og som derfor i Overensstemmelse med Lovens øvrige Principer helst burde være helt tolsfri. Det Tab, Statskassen vilde lide ved at give Farvestofferne fri, vilde efter den høitærede Ministers Beregning i det Høieste udgjøre 119,000 Kr., thi en Del af Farvestofferne vilde, dersom denne Position faldt bort, komme ind under andre Kategorier og betale Told som saadanne. Alkurat den samme Bemærkning gjælder Positionerne 45—47, Gummi og Harpiz, der ere kalkulerede til at indbringe Statskassen en Indtægt af 26,000 Kr., som altsaa ikke har nogen stor finansiel Betydning. Under Varegruppen Manufakturvarer findes under Position 90 Sække og Sækkelæred, som er ansat til en meget høj Told, nemlig 8 Dre pr. Bund, som er omtrent det Dobbelte af, hvad der nu svares. Hvor stor en Told Staten kan vente at opnaa af Sække og Sækkelæred, ser jeg mig ikke istand til at oplyse, thi denne Vare er i den gamle Toldlov flaaet sammen med endel andre Varer, og det er umuligt at sondre de forskellige Varer fra hinanden, saaledes at man kan se, hvormeget Told der indkommer af hver enkelt; men selv om man beregner hele Positionen, som om det var Sække eller Sækkelæred, vil Statskassens Tab ved, at denne Told høves, ikke overstige 130,000 Kr. Jeg veed ikke, om der er nogen indenlandsk Industri, som beskæftiger sig med at fabricere Sække og Sækkelæred. Jeg tror altsaa ikke, at Beskyttelsen af en saadan Industri gjør det hensigtsmæssigt at bevare Tolden. Derimod vil man ganske sikkert prægravere andre Industrigræne ved at bevare den. Man bruger nemlig Sække til Emballage af forskellige Varer, som fabriceres her i Landet, blandt Andet Gjødningsstoffer og raffineret Salt, og den fremmede Fabrikant af disse Stoffer kan indføre sine Varer i Sække her i Landet uden at svare Told af disse Sække, medens den indenlandske Fabrikant maa svare en Told af 12—16 Dre for hver Sæk. Man vil altsaa ligefrem prægravere denne Industri i Sam-